

Cartes que no lliguen

Article col·laboratiu sota la crisi COVID-19

*La gent es va quedar a casa.
I va llegir llibres i escoltar.
I va descansar i es va exercitar.
I va fer art i va jugar.
I va aprendre noves formes de ser.
I es va aturar.
I va escoltar més profundament. Algú meditava.
Algú resava.
Algú ballava.
Algú es va trobar amb la seva pròpia ombra.
I la gent va començar a pensar de forma diferent.
I la gent es va curar.
I en absència de persones que viuen de manera ignorant.
Perillosos.
Sense sentit i sense cor.
Fins i tot la terra va començar a curar.
I quan el perill va acabar.
I la gent es va trobar de nou.
Van plorar pels morts.
I van prendre noves decisions.
I van somiar noves visions.
I van crear noves formes de vida.
I van sanar la terra completament.
Tal com ells van ser curats.*

Fa ja tres setmanes, quan es decretà l'Estat d'Alarma, ens arribà el confinament i tots caiguérem de l'ase i ens adonarem de cop de la gravetat de la crisi sanitària, no vaig tenir ni el coratge ni la inspiració suficients per escriure l'article setmanal al Sóller. El meu estat d'ànim, d'angoixa i de preocupació, no em donava ni tan sols per a posar-me davant el full en blanc del word. A més, qualsevol assumpte a plantejar em semblava intrascendent sota la greu situació que vivim. Qualsevol reflexió em semblava reiterativa davant l'allau d'informació i opinió que ens arriba. Qualsevol anècdota que intentàs estirar un somriure... Cada dia les xarxes n'estan plegades, de memes, d'acudits i de fetes, que van i vénen.

Aquí em va venir la idea d'obrir per una setmana la meua columna, a través de les xarxes socials, al qui hi volgués col·laborar: fer-ne un article col·lectiu, compost pels comentaris, reflexions, missatges de les amistats que hi volguessin participar. D'aquesta manera, les seves paraules no es quedarien al nígul, sinó gravades a les pàgines de paper del setmanari centenari per a la posteritat. Anem-hi:

El poema que encapçala l'article me'l va enviar una ex-alumna, Emilia. Es tracta d'uns versos que fan un crit a la resiliència i a l'esperança i que s'han fet virals durant la primera setmana de l'estat d'alarma. Circulen signats per una tal K.O'Meara, amb la postil·la *Poema escrit durant l'epidèmia de pesta al 1800*. La veritat és que els versos no tenen dos segles d'antiguitat i que la seva autora és Kitty O'Meara, una antiga mestra i assistent espiritual en hospitals i hospicis d'Estats Units, la qual va aprofitar la quarentena

actual per a escriure i penjar el poema al seu blog.

Cristina ens deixà aquest comentari: «El títol de l'article podria ser alguna cosa així com, *us n'havem adonat que tot això no passaria si no hagués passat això?* Em refereixo a un munt d'anècdotes i d'històries viscudes que no haurien succeït sense el confinament, com sortir al balcó a les 8 del vespre per aplaudir la gegant tasca del personal sanitari i emocionar-te amb el cant de la Balanguera, xerrar amb els veïns que surten també aquella hora; i que et deixin un tupper davant la porta, els vermuts virtuals amb els amics, etc.»

Na Xisca treballa presencialment i s'exposa obligatòriament al contagi cada dia, perquè treballa a un supermercat. Reflexiona sobre com la natura reocupa el seu lloc sense l'amenaça dels humans: «Avui demati quan partia a fer feina he sentit cantar els aucells

molt fort. El parc de vora ca nostra n'estava ple. I a damunt un arbre pelat de fulles hi havia dues merles que no han partit escapades, com sempre fan. M'he aturat a pensar, què és el que fèiem malament? Pensa-ho un poc.»

«El silenci que sentim. I aquest silenci et permet escoltar». Valora Aina com un efecte positiu del confinament.

En Miquel, que porta la pàgina dins les venes i hi treballa de valent cada dia per a garantir-ne la seva supervivència, ens escriu: «Els anys 50 del segle passat els mallorquins decidirem matar l'agricultura i la indústria. Tots volíem ser funcionaris, fer feina al sector turístic o muntar empreses de construcció per guanyar diners fàcils. Setanta anys després hem aconseguit que Mallorca ja no és autosuficient, ja no ens dóna per alimentar-nos i la mínima crisi ens desmunta, perquè no tenim teixit industrial com puguin tenir a Catalunya o al País Basc. És el moment de reflexionar i de rectificar.»

El ratifica en Xesc: «Ben cert. Ens hem allunyat de la natura, quatre locos apassionats per la l'agricultura lluiten per sobreviure. Són pocs i malviven; la resta ens dedicam a donar serveis als visitants, directe o indirectament. Abans la vida dels homes estava lligada als cicles de la natura; ara volem que ella s'adapti a nosaltres. Conseqüència: es rebel·la i ens fa saber que no som més que una molèstia i que ens pot esborrar del mapa amb un petit organisme invisible. No som res.»

I, per acabar l'article col·laboratiu, uns versos arribats de forma anònima a darrera hora:

*I ara resulta que sí,
que l'amor sí sap de temps i de distàncies,
I ara resulta que puc
contemplar les hores invisibles
pasturant paratges que no
sabia, tan properes,
aturar-me per arribar lluny
i allunyar-me per besar.
I ara resulta que sí,
que t'enyor.*

Ramon Colom

Parlem de cuina

Aplaudiments!

Aquest dies hem après molt. Hem après el valor de les petites coses del dia a dia i que normalment no els hi feim cas. Sortir, passejar, córrer o fer un dinar o sopar a fora de casa.

Aquest dies trobam a faltar moltes coses. Trobam a faltar la família, els amics, la feina, conduir sa moto, anar en bicicleta, fer esport.

Aquest dies ens han de servir per entendre la fragilitat de les coses. Del sistema econòmic, dels sistema mèdic, de la nostra societat.

Aquest dies, que no voldríem que haguessin arribat, ens han canviat i ens canviaran moltes coses.

Aquest dies ens hem hagut de reinventar, redefinir, recapacitar. Treure allò que duim dedins, esmicar-ho, i tornar-los-en empassar, per començar de nou.

Cada casa és un món i no tothom ho viu igual, gent tota sola, gent amb família, gent malalta, gent angoixada; res és com hauria d'esser però ens hi hem d'acostumar.

Aquest article, si no m'equivoco, sortirà dia 4 d'abril, i desitjo que quedi poc per a començar a posar un poc d'ordre i recuperar el nostre tarannà habitual, que no crec que sigui igual que abans. Però sí que sigui el menys distorsionador possible, tot això haurem guanyat.

Però hem de fer que aquest temps, per no dir mal son, passi el més despercebut possible. Hem de intentar fer allò que fèiem amb les limitacions pertinents, establir rutines, horaris, tasques, coses que teníem previstes i mai no arribàvem a fer. Tot per minimitzar l'impacte personal i familiar. Ja tindrem temps de recuperar la nostra quotidianitat.

Però mentre aquí estam, tancats, reclusos... 'confitats' com diu n'Andreu. Mires per la finestra i sembla que no passa res, però ho saps, ho entens i ho respectes. I surts cada vespre a les 20:00 hores a aplaudir. A donar les gràcies a tanta i tanta gent i perquè no, a socialitzar. És l'única vegada al dia que sents el poble. Cinc minuts d'aplaudiments, alguna xeremia i corn, *Sa Balanguera, Sóc Solleric*, algun himne i fins hi tot la cançó

del *Turismo* són les mostres de que Sóller és allà, resistint i demostrant respecte. Som Sóller... Ara entenc què vol dir fer poble. Aquestes dues darreres setmanes no volia xerrar d'aquest tema, tal vegada per no contribuir a la por social, però he vist que no hi ha por. Enlloc hi ha por, per tot hi ha valentia, ganes de lluitar. Tothom des del seu lloc fa el que pot: cuidar, servir, oferir, educar, entretenir, imaginar. Cada mostra, cada gest, cada paraula, cada música, cada fet ens uneix més... Estant tant separats.

No fa massa dies vaig veure una pel·lícula d'estrena, de la que ja us en faré la ressenya un altre dia, però allò que més me va arribar a l'ànima fou una frase... Solidaritat espontània.

Solidaritat espontània, això és el que ara tenim, que hem descobert i hem d'esforçar-nos per no perdre; per no oblidar. Voldria fer la meua llista personal d'agraïments, però segur que hem deixat col·lectius. Així que ara que falta poc, guaitaré per sa finestra i aplaudiré per tothom.

Duc quasi 20 anys escrivint en aquest setmanari i és el primer pic que no parlo de cuina a «parlem de cuina». No vull dir que l'ocasió ho val... M'estimaria més no haver-ho hagut de fer. Però com me deia un dels meus primers caps de cuina: de tot hem d'extreure allò bo i allò dolent. El dolent per no repetir-ho i allò bo per repetir.

Les nostres peònies estan florides, i ho fan 20 o 30 dies a l'any i després d'elles el bon temps arriba, esper que així sigui.

Desitjo que tothom estigui el millor possible, que tot això acabi prest. Una aferrada ben forta a les famílies que ho passen malament i ens trobam aquí mateix, d'aquí 7 dies, ara sí, parlant de cuina.

Juan A. Fernández

